

'Ik was een soort eenmansdienst'

- Oud-Groninger schrijft boek over werk bij Amsterdamse GGD
- 'Vieze Henkie' haalde veertig jaar lang vervuilde huizen leeg

Door Mannus van der Laan
Groningen/Amsterdam

Henk Plenter werd eens naar een woning op driehoog achter geroepen waar een junk bivakkeerde. Hem werd verteld dat er ratten in huis zaten. "Nou, daar heb je dan een beeld bij. Maar toen ik de voordeur opende, wist ik niet wat ik zag. Ze krioelden over de vloer, klommen in de gordijnen, hingen aan het plafond. Ik schat dat er wel vierhonderd rondkropen. Ik heb ze allemaal ter plekke afgeschoten, want gif mochten we niet gebruiken. Ja, daar was ik wel een tijdje mee bezig."

Wat Plenter achter Amsterdamse voordeuren heeft aangetroffen, gaat volgens hem de verbeeldingskracht te boven. Hij heeft er net een boek over geschreven dat over twee weken uitkomt, getiteld *Let niet op de rommel*. "Maar ik kan er nog wel twee boeken over schrijven, zo veel bizarre verhalen schieten me nog steeds te binnen. Je wilt niet weten hoeveel gekke mensen er achter voordeuren wonen. Waar ik me nog het meeste over verbaas is hoe ze in hemelsnaam in zo'n gigantische teringzooi kunnen leven."

Van origine is Plenter (69) een

▲ Henk Plenter

Groninger. Tijdens zijn diensttijd leerde hij een 'Mokums meissie' kennen. Met haar ging hij rond zijn 25ste naar de hoofdstad om werk te zoeken. Dat vond hij bij de GGD. Eerst kwam hij bij de dienst ongediertebestrijding. Daarna was hij

veertig jaar lang belast met het ontruimen van vervuilde woningen. "Ik was een soort eenmansdienst die huizen bezocht van mensen die overlast veroorzaken, door drugs, alcohol, noem 't maar op."

Meestal begon het met een telefoontje van de politie of de hulpverlening. Of hij niet even ergens langs kon gaan. Dan was er het vermoeden dat er een lijk lag. Het waren nooit verse exemplaren, vertelt Plenter met sappig Amsterdamse tongval. "Ik was alleen maar nodig als het lijk in verregaande staat van ontbinding was. De lucht ervan kwam me bij de deur al tegemoet. Het was altijd bingo. Ik heb er wel honderd gehad."

Tot zijn 'klanten' behoorden behalve oude lijken ook verzamelaars. Neem de man die zijn woning had volgestouwd met zeep. Plenter: "Eigenlijk was hij geen verzamelaar maar hamsteraar. Toen ik vroeg waarom hij zoveel zeep in huis had, zei hij: 'Als er oorlog uitbreekt, kan ik me tenminste wassen.'"

Plenters specialiteit is zijn reukorgaan, vertelt hij. "Ik kan echt alles onderscheiden. Ik ruik meteen of het konijnen-, ratten-, muizen- of duivenpoep is. Dat was mijn troef."

'Vieze Henkie' was zijn bijnaam. Om aan te geven hoe bekend hij was, dist hij meteen weer een anekdote op. Hij fietste eens op de brug over de Amstel bij het Amstelhotel.

Boek

Let niet op de rommel van Henk Plenter en Annemiek van Kessel is uitgegeven door Luitingh-Sijthoff. Prijs: 16,95 euro (269 blz.)

In de verte stonden een stuk of vijf agenten. "Toen ik dichterbij kwam, knepen ze alle vijf de neus dicht. Iedereen wist wie ik was."

Twee jaar geleden ging hij met pijn in het hart met pensioen. Vlak voor zijn afscheid herinnerde een hooggeplaatste - 'misschien was het wel de burgemeester' - hem eraan dat er een nieuw werkwoord in de Van Dale was opgenomen, namelijk 'plenteren': een woning onttruimen zodat de volksgezondheid niet in gevaar komt. "Geinig toch."